VIAŢĂ LA PĂSTRARE[1]

— “Life On the Preservation” 2006 —

Nominated for Asimov's Readers' Poll, Short Story 2007

de Jack Skillingstead

Traducerea: Adriana Moşoiu

[1] Originally published in „*Asimov's Science Fiction*” , June 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011]

Scriitor din noul val, JACK SKILLINGSTEAD lucrează în industria aerospaţială şi trăieşte alături de familie lângă Seattle, Washington. Prima sa povestire, „Dead Worlds” (prezentă şi în Antologiile Dozois nr. 21), a apărut în 2003, în *Asimov's Science Fiction*, şi de atunci Skillingstead a devenit unul de-al casei, cu mai mult de douăsprezece apariţii în ultimii ani, pe lângă povestirile din *On Spec* şi din alte reviste. A publicat culegerea de povestirii *Are You There and Other Stories* şi lucrează la mai multe romane.

În povestirea plină de melancolie care urmează, autorul demonstrează că, în momentul în care mai ai la dispoziţie doar o singură zi, atunci trebuie să fie una *bună*.

Vântul lovi nava. Kylie rezistă tentaţiei de a se împotrivi comenzilor. Lăsând uşor mâna pe joystick, viră spre fumul verde din Seattle, trecând deasupra unui nor înalt, în care scânteiau jerbe electrice. Câmpul de Conservare se întindea jumătate de kilometru peste golful Elliot, dar nu cuprindea insulele Blake şi Vashon şi nici vreunul dintre terenurile distruse.

Căzu pe punte. Ploaia acidă şi vântul biciuiau nava. Câmpul de Conservare părea un zid imens de peltea verde.

Pătrunse înăuntru, şi schimbarea subită de lumină o orbi. Kylie polariză mica deschidere, lansând în acelaşi timp paletele de frânare, şi coborî brusc pentru a explora suprafaţa golfului.

Linia orizontului şi cea a ţărmului erau exact aşa cum apăreau în fotografiile şi filmele vechi. Calculând după unghiul în care se afla soarele, estimă că va ajunge spre sfârşitul dimineţii. Nu era rău. Reduse viteza şi se înclină uşor înainte. Nava pătrunse în apă. Se făcu întuneric. Curăţă mica deschidere. Câteva bule plutiră pe plexiglasul gros, ca un şirag de perle argintii.

Bazându-se pe coordonatele prestabilite, lăsă la conducere pilotul automat. În câteva minute, nava ajunse lângă un debarcader părăsit. Kylie deschise tancul de balast şi nava se ridică la suprafaţă, balansându-se. Văzu o scară şi se repezi spre ea.

Transpira în hainele sale. Jeanşi, tenişi negri, cămaşă kaki, hanorac de ploaie. America urbană de la începutul secolului douăzeci şi unu: şic tipic zonei Seattle.

Opri motoarele, împinse scaunul în spate şi deschise trapa. Aerul era pătrunzător şi curat, cu iz de apă sărată. Răcoarea toamnei în Pacificul de Nord-Vest. Apa clipocea printre piloni.

Se caţără pe treptele înnegrite ale scării, murdărite de pescăruşi.

Şi rămase încremenită în faţa oraşului neatins, a cerului senin. Simţea miile de fiinţe umane vii, le simţea vitalitatea ca o vibraţie electrică în sângele său. Kylie avea nouăsprezece ani şi nu mai prinsese o asemenea zi. Aşa fusese înainte de sfârşitul lumii. Îşi reaminti că venise în acest oraş pentru a-l distruge.

Scoase o telecomandă din buzunar şi o îndreptă spre navă. Trapa se închise alunecând şi vehiculul se făcu nevăzut. Puse telecomanda la loc. Mâna îi alunecă spre un alt buzunar închis cu fermoar şi simţi conturul sferei cu explozibil. Inima îi bătea nebuneşte. *Iată-mă*, îşi spuse ea în gând.

Merse de-a lungul ţărmului, cu simţurile încordate la maximum. Mulţimea de oameni o copleşea. Lumea se sfârşise într-o sâmbătă, pe 9 noiembrie 2004. În raza sa vizuală se aflau acum mai multe fiinţe umane vii decât văzuse în toată viaţa ei.

Din buzunarul hainei scoase dispozitivul de localizare şi îi deschise capacul. Semăna cu un telefon mobil din acea vreme. Dispozitivul înregistră imediat un semnal puternic. Rămasă în mijlocul trotuarului, se întoarse încet spre turnurile înalte, reflectorizante, ale oraşului şi lăsă oamenii să treacă pe lângă ea, atât de mulţi oameni care se plimbau, mergeau cu skate-urile, alergau, cupluri şi familii şi oameni singuri, care curgeau în ambele sensuri, şi pescăruşi pluteau deasupra lor, cai înhămaţi la trăsuri aşteptau pe margine (atât de *multă* viaţă), şi miresmele şi

aromele pline de viaţă, şi sutele de maşini şi zgomotul pătrunzător făcut de oameni şi gălăgia, toate fără încetare şi...

– Te simţi bine?

Se sperie. Un tânăr înalt, îmbrăcat într-o haină neagră, o privea de sus. Haina era din *piele*. Îi simţea mirosul.

– Scuze, spuse el. Păreai oarecum confuză.

Kylie se întoarse şi păşi pe stradă, după semnal, misiunea ei. Maşinile claxonară, ea se smuci şi scăpă localizatorul. Acesta alunecă pe lângă bordură, în apropierea unuia din caii înhămaţi la trăsură. Kylie se întinse după el, speriind calul, care tropăi şi lovi dispozitivul cu copita. *Nu*! Era imposibil să se apropie. Animalul îşi scutură capul mare, fornăind, birjarul ţipă la ea, Kylie, înnebunită, se întindea spre dispozitivul său.

– Hei, fii atentă!

Era bărbatul cu haina din piele. O trase înapoi, după care se repezi el însuşi să recupereze dispozitivul. Îl cercetă o clipă, încruntându-se. Kylie i-l smulse din mână. Ecranul se spărsese şi nu mai afişa nimic. Îl scutură, lovi tastatura. Nimic.

– Îmi pare foarte rău, spuse bărbatul.

Nu-l luă în seamă.

– Cred că e vina mea, spuse el.

Kylie ridică privirea.

– Nu ai nici cea mai mică idee, *nici cea mai mică idee* cât este de rău.

Bărbatul tresări.

– Nu am nici măcar unelte, spuse ea, dar nu vorbea cu el.

– Dă-mi voie...

Kylie se îndepărtă, de data aceasta nu mai mergea pe stradă, ţinând în mână dispozitivul inutil. Nu se pricepea la tehnică. Pilotarea navei şi instalarea explozibililor erau singurele cunoştinţe tehnice pe care le avea. Aşa că se impunea un plan B, dar întrucât planul B nu exista, nu-i rămânea decât planul Zero. Fără localizator, nu putea găsi Miezul Eternităţii. Un cal! Iisuse.

– *Rahat*.

Se aşeză pe o băncuţă din piatră, lângă o cascadă decorativă care curgea şi strălucea ca o folie din plastic. Degeaba îşi bătea capul, nu putea formula un plan B acceptabil.

O umbră îi acoperi picioarele. Îşi ridică privirea, mijind ochii în soare.

– Bună.

– Ce vrei? îi spuse bărbatului înalt cu haina de piele.

– M-am gândit că poate o îngheţată te-ar mai înveseli.

– Poftim?

– Îngheţată, spuse el. Nu ştii cum se spune, „eu îngheţ, tu îngheţi, toată lumea-i îngheţată”?

Se holbă la el. Avea pielea palidă, sprâncenele păreau trasate cu cărbunele şi pe nas avea o mică cicatrice albă. Ţinea două conuri, câte unul în fiecare mână, umplute cu îngheţată roz. Observase că lumea umbla cu nişte chestii din astea, văzuse semnul.

– Bănuiesc că nu-ţi place îngheţata de căpşuni, spuse el.

– N-am mâncat niciodată.

– Da, cum să nu.

– Bine, am minţit. Acum pleacă. Trebuie să mă gândesc.

Bărbatul întinse mâna stângă.
– Merită să încerci, măcar o dată. Chiar şi într-o zi răcoroasă.
Kylie aflase de îngheţată. Oamenii din filmele vechi mâncau aşa ceva. Îi făcea fericiţi.
Luă conul.
– Ascultă, pot să stau jos o secundă? rosti bărbatul.
Îl ignoră, răsucind conul în mână ca pe un obiect misterios. Bărbatul se aşeză oricum.
– Numele meu este Toby, spuse el.
– Chiar e roz, spuse Kylie.
– Mda. Şi adăugă, după un minut: Trebuie să o lingi.
Se uită la el.
– Aşa, spuse el, lingându-şi îngheţata.
– *Ştiu*, spuse ea. Nu sunt incultă.
Kylie îşi linse îngheţata. *Iisuse*! I se învioră tot corpul. Este...
– Ce?
– Este minunat, spuse ea.
– Chiar nu ai mai mâncat niciodată îngheţată?
Kylie scutură din cap, lingându-şi îngheţata în continuare, devorând-o pe jumătate în câteva clipe.
– Asta-i prea de tot, zise Toby. Cum te cheamă? Vrei un şerveţel?
Arătă spre bărbia ei.
– Kylie mă cheamă, spuse ea, luând şerveţelul şi ştergându-şi bărbia şi buzele. Simţi dintr-odată că nu mai vrea îngheţată. Nu mai mâncase niciodată ceva atât de consistent. În lumea ei *nu exista* ceva atât de consistent. Simţi greaţă în stomac.
– Trebuie să plec, spuse ea.
Se ridică, şi el făcu la fel.
– Treaba e, spuse el, de ce ai zis că nu ai unelte? Adică, am eu nişte unelte. Repar diverse chestii. Nu-i mare lucru, dar mă pricep şi îmi place să fac asta. Pot să repar tot felul de lucruri, ştii? PDA-uri, mobile, laptopuri. Orice.
Kylie flutură localizatorul.
– Nici măcar nu ştii ce *este* ăsta.
– Nu *trebuie* să ştiu, ca să-l fac din nou să funcţioneze.
Îi întinse dispozitivul, ezitând. În timp ce el îl învârtea între degetele sale, Kylie îl zări pe Turist. Purta o canadiană neagră pufoasă şi un fes şi se îndrepta spre ea, fără nicio expresie pe faţă, cu mâna stângă ascunsă în buzunar. Nu era o fiinţă umană.
Toby remarcă schimbarea de pe faţa lui Kylie şi îi urmări privirea.
– Îl cunoşti pe tipul ăla?
Kylie fugi. Nu se întoarse să vadă dacă Turistul fugea după ea. Trecu prin mulţimea de pe trotuar, cu inima bubuindu-i în piept. Abia după un minut îşi dădu seama că localizatorul rămăsese la Toby. Asta aproape o făcu să se oprească, dar era prea târziu. N-avea decât să-l păstreze.
Fugi din răsputeri. Bătrânii o aleseseră pe ea pentru această misiune datorită tinereţii şi vitalităţii sale (atât de mulţi erau slabi şi bolnăvicioşi), dar după o vreme trebui să se oprească, să-şi recapete suflarea. Se uită în jur. Priveliştea apei albastre te orbea. Oraşul era uimitor, nebuneşte de perfect, fantasmagoric, mai ceva ca în filme. Bătrânii spuneau că este

dezgustător. Lui Kylie nu-i păsa ce spuneau ei. Se afla aici pentru mama ei, care era pe moarte şi care plângea sufletele captive.

Kylie se întoarse încet, mai veneau doi Turişti.

Ba nu, trei.

Trei, din trei direcţii diferite, unul din ei trecea strada, oprind traficul. Se furişa spre ea fără să se prefacă uman, ieşind în evidenţă din mulţimea de oameni, ca un gândac dintr-o grămăjoară de orez alb.

Kylie se pregăti. Înainte de a face vreo mişcare, o maşină ciudată se opri chiar în faţa ei, rotundă, vopsită în galben-lămâie. Şoferul deschise portiera din dreapta sa, era acelaşi tip, Toby.

– Urcă!

Se aruncă în maşină, care îi amintea cumva de nava ei, şi aceasta porni. Un Turist care trăgea de mânerul portierei se răsuci şi căzu. Kylie se aplecă peste scaun. Turistul se ridicase, ceilalţi doi stăteau lângă el, fără să îl ajute. După aceea, Toby viră cu o mişcare ce o proiectă în uşă. Urcau o pantă abruptă, şi el părea că face prea multe lucruri deodată, ţinea ambreiajul, volanul, căutând posturi la radio până găsi ceva zgomotos şi neintelegibil, care îl făcu să zâmbească şi să dea din cap.

– Ar fi bine să-ţi pui centura, spuse el. Crezi sau nu, pentru rahatul ăsta te amendează.

Kylie îşi puse centura.

– Mulţumesc, spuse ea. Ai apărut din senin.

– Orice se poate întâmpla. Cine erau tipii ăia?

– Turişti.

– Bine. Hei, ştii ceva?

– Ce?

Îşi luă mâna de pe schimbătorul de viteze şi scoase din buzunarul interior al hainei localizatorul lui Kylie.

– Pun pariu că pot să-ţi repar drăcia asta.

– Ai paria pe sufletul tău?

– De ce nu? rânji el.

Se opri la apartamentul lui să-şi ia sculele, şi Kylie aşteptă în maşină. Pe tabloul de bord era afişată ora, 11:45 A.M. Îşi potrivi şi ea ceasul de la mână.

Doisprezece ore şi ceva.

Au intrat într-o cafenea din Belltown. Mai multă muzică de neînţeles bubui în boxele prinse aproape de tavan. Pereţii erau decoraţi cu tablourile unui artist local, reprezentând dungi violent colorate, chipuri de femei, bărbaţi şi câini înecându-se, guri ce se căscau.

Kylie era cu ochii-n patru după Turişti.

Toby se aplecase asupra localizatorului, îşi pusese lângă cafea o trusă de bijutier. Scosese capacul dispozitivului şi îi examina componentele neobişnuite cu ajutorul unei lupe şi al unei lanterne cu lumină de mare intensitate. Se dezbrăcase de haină dând la iveală un hanorac negru, cu mânecile ridicate. Avea antebraţele păroase. Pe încheietura dreaptă se vedea un tatuaj reprezentând nişte ghimpi albaştri. Rămase tăcut multă vreme, atent la ce făcea. Kylie mai bău un espresso, de parcă era regina lumii, de parcă nu trebuia decât să *ceară* o cafea atât de bună şi automat o primea.

– Ei bine? spuse ea.

– Hm.
– Poftim?
– Hm, *ce-i* chestia asta?
– Ai spus că nu trebuie să ştii.
– Nu trebuie să ştiu, vreau doar să ştiu. La urma urmei, după spusele tale, îmi pariez sufletul nemuritor că o pot repara, aşa că ar fi drăguţ să ştiu ce face.
– Nu aflăm întotdeauna lucruri drăguţe, nu-i aşa? zise Kylie. În plus, eu nu cred în suflet. Doar am făcut conversaţie.
Era ceva ce îi spusese mama ei, gândi ea. Bătrânii nu au pomenit nimic de suflet. Ei vorbeau despre animale.
– Ai băut cam repede cafeaua aia. Mai vrei una?
– Mda.
Chicoti şi îi dădu câţiva dolari. Kylie se duse la bar şi mai luă un espresso; îi bâzâia capul într-un mod foarte plăcut.
– Este un localizator, spuse ea, făcându-i-se milă de el, după ce se întoarse la masă şi se aşeză.
– Serios? Şi ce localizează?
– Miezul Eternităţii oraşului.
– Aha, aşa se explică totul. Ce este miezul eternităţii?
– Este o maşinărie extraterestră care generează un câmp de energie în jurul oraşului şi îl conservă într-o buclă temporală de şaisprezece ore.
– 'nţeles.
– *Acum* îl poţi repara?
– Spune-mi un singur lucru.
Kylie îşi sorbi al treilea espresso.
– Bine.
– Care e sursa de energie? Nu văd nimic care să semene măcar vag a baterie.
Se apropie de el, practic li se atingeau frunţile. Arătă cu unghia ruptă a degetului său mic.
– Cred că e chestia aia răsucită, spuse ea.
Toby mormăi ceva. Fata nu se retrase. Îl mirosea, îi mirosea pielea. Toby îşi ridică ochii din măruntaiele localizatorului. Erau albastru-deschis, cu irişii înconjuraţi de cercuri negre.
– Eşti o tipă cam ciudată, spuse el.
– Oarecum.
– Îmi plac ciudatele.
– Acolo de unde vin eu, zise Kylie, aproape toţi bărbaţii sunt impotenţi.
– Serios?
Fata încuviinţă din cap.
– De unde vii, întrebă el, din partea de est?
– Din partea de est a iadului.
– Aşa se pare, spuse el.
Se repezi să îl sărute, sângele îi zbârnâia de cofeină şi de feromoni ţinuţi mult timp în frâu. După aceea, se aşeză la loc şi îşi şterse buzele cu palma, uitându-se intens la el.
– Mai bine nu făceai asta, zise ea.
– *Eu*!
– Repară localizatorul şi gata, bine?

– Ciudată, spuse el, apucând o şurubelniţă a cărei lamă nu era mai groasă decât piciorul unui păianjen.

Puţin mai târziu, după ce se întoarse de la toaletă, localizatorul era montat la loc şi Toby îşi bătea capul să înţeleagă cum funcţionează touchpadul. Găsise butonul de pornire. Ecranul pătrat cu latura de cinci centimetri răspândea o lumină albastră rece, astrală. I-l luă din mână şi activă reţeaua. Un punct luminos începu imediat să clipească.

– Funcţionează? întrebă Toby.

– Da. Ezită, apoi spuse: Hai să mergem. Îţi zic eu unde.

Asta au făcut.

Lui Kylie îi plăcea maşinuţa rotundă, galbenă. Părea luxoasă şi practică în acelaşi timp. Îl dirijă pe Toby, ghidată de localizator. După patru kilometri şi mai multe întoarceri greşite, spuse:

– Stop. Ba nu, mergi, dar nu prea repede.

Maşina trepida în timp ce el acţiona ambreiajul, frâna şi acceleraţia. Se rotiră pe lângă vitrina închisă, de la nivelul străzii, a unui magazin cu patru etaje de pe First Avenue, un fel de sex-shop, cu geamurile bine spălate şi acoperite pe dinăuntru cu hârtie maro.

Doi bărbaţi în costume ieftine se învârteau prin faţa magazinului. Turişti.

Kylie se ghemui în scaunul său.

– Nu te uita la tipii ăia, spuse ea. Mergi mai departe.

– Bine.

Mai târziu, maşina era parcată sub şinele de monorail, iar ei mâncau câte un sendviş. Kylie se minuna în continuare cât de bun era totul, mâncarea, cafeaua, afurisitul de *aer*. Totul, aşa cum fusese cândva. Nu-i venea să creadă cât de bine fusese înainte, cât de multe se pierduseră.

– Bun, zise ea, mai mult în sinea ei, aşadar ei ştiu că sunt aici şi apără Miezul.

– Ticăloşii, spuse Toby.

– Nu ţi s-ar mai părea la fel de amuzant dacă ai şti ce sunt cu adevărat.

– Seamănă cu nişte vânzători de maşini la mâna a doua.

– Sunt Turişti, spuse Kylie.

– Dumnezeule! Alţi turişti!

Kylie avea gura plină. Muşcase prea mult. Fiecare aromă era ca un drog. Ceapă, brânză, curcan, muştar, piper.

– Deci, de unde sunt turiştii cei răi? întrebă Toby. Din California?

– Din altă realitate dimensională.

– Asta am zis şi eu.

Ceasul lui Kylie piui încet. Zece ore. În interiorul maşinii galbene pluteau multe miresme, şi una din ele îi aparţinea lui Toby.

– Mai ai şi alte tatuaje?

– Unul. Este...

– Nu-mi spune, zise ea.

– Bine.

– Vreau să mi-l arăţi. Dar nu aici. Acolo unde stai.

– Vrei să vii în apartamentul meu?

– În apartamentul tău, da.

– Bine, ciudato.

Rânji. Şi ea la fel.

Mai târziu, ceasul piui din nou. Nu se mai afla pe încheietura ei. Era pe podeaua din lemn tare, încurcat în hainele sale.

Toby, care stătea gol lângă frigider, cu o sticlă de suc de grepfrut în mână, spuse:

– De ce piuie întruna ceasul tău?

– Este numărătoarea inversă, spuse Kylie, privindu-l.

– Până la ce?

– Până la sfârşitul ciclului curent. Sfârşitul buclei.

Toby bău din sticlă. Lui Kylie îi plăcea acum să-l privească, indiferent ce făcea. Termină de băut şi înşurubă capacul la loc.

– Bucla, spuse el, dând din cap.

Când se întoarse să pună sticla la loc în frigider, Kylie îi mai văzu o dată celălalt tatuaj: o cruce împrăştiind lumină. Era desenată pe omoplatul stâng.

– Nici măcar nu poţi să-ţi vezi crucea, zise ea.

Toby se întoarse în pat.

– Nu trebuie să o văd, spuse el. Îmi place doar să ştiu că e acolo, şi că mă apără.

– Eşti catolic?

– Nu.

– Mama mea este.

– Îmi place doar ideea de Iisus, spuse el.

– Eşti mai ciudat decât mine, răspunse Kylie.

– Nici pe departe.

Îl sărută pe gură, dar când el încercă să o mângâie, îl respinse uşor.

– Du-mă undeva.

– Unde?

– La casa bunicilor mei. De fapt, vru să spună „străbunici”, dar nu avea chef să îi explice câte decenii trecuseră în afara buclei Conservării.

– Acum?

– Da.

Era o casă albă, din lemn, pe dealul Queen Anne, aşezată confortabil între vecinii săi prosperi, pe o stradă mărginită de stejari. Kylie îşi lipi nasul de fereastra Broscuţei, cum îşi numea Toby vehiculul.

– Opreşte, spuse ea. Asta e.

Trase maşina lângă bordură şi opri motorul. Kylie îşi mută privirea de la poza ştearsă din mâna ei spre casă. Mama mamei sale făcuse fotografia cu câteva săptămâni înainte de sfârşitul lumii. În poză, străbunicii lui Kylie stăteau pe verandă, îmbrăţişaţi, făcând cu mâna şi zâmbind. Acum nu stătea nimeni pe verandă.

– Este reală, spuse Kylie. M-am uitat toată viaţa la poza asta.

– N-ai mai fost niciodată aici?

Fata scutură din cap. În acelaşi timp, ceasul ei piui.

– Cum stăm cu numărătoarea inversă? întrebă Toby.

Kylie îşi privi ecranul digital.

– Opt ore.

– Deci, ce se întâmplă la miezul nopţii?

– O ia de la capăt. Sfârşitul este începutul.

Toby râse. Ea nu.

– Deci urmează duminica, nu? După aceea numeri până luni?

– La sfârşitul buclei *nu* este duminica, spuse ea. Este din nou aceeaşi zi.
– Două sâmbete. Nu-i rău.
– Nu doar două. Se continuă mereu. 9 noiembrie de o mie, de zece mii, de un milion de ori.
– Bine.
– Poţi să mă priveşti aşa, dacă vrei. Nu-mi pasă dacă mă crezi. Ştii ceva, Toby?
– Ce?
– Eu chiar am o zi *bună*.
– Aşa-i 9 noiembrie pentru tine.
Kylie zâmbi, apoi îl sărută - acel sentiment, gustul său, senzaţia în întregime.
– Acum vreau să-mi văd bunicii.
Deschise portiera şi ieşi, dar el rămase în maşină. Fata traversă peluza, presărată cu frunze mari, colorate, de stejar, îndreptându-se spre intrarea din faţă a casei, uitându-se pe furiş înapoi, dorind să ştie că el este în continuare acolo, aşteptând-o în maşina galbenă. Amantul ei. Iubitul ei.
Vru să bată la uşă, dar ezită. Din casă răzbăteau o muzici înăbuşită şi râsete. Se uită în jur. Vântul desprinse din copac o frunză portocalie şi o făcu să se răsucească. Cerul era senin şi rece. Mai târziu avea să se înnoreze şi să plouă. Kylie ştia totul despre această zi. I se povestise de când era mică. Ultima zi a lumii, conservată perfect spre edificarea Turiştilor extraterestri şi a antropologilor. Unii spuneau că tot ce s-a întâmplat fusese un accident, o consecinţă a rupturii provocate de extratereştri, care au distrus ţesătura realităţii. Ceea ce enerva pe toată lumea, gândi Kylie, era atitudinea indiferentă. Nu a existat nici-o armată ocupantă, nici-o invazie. Au venit, au distrus totul intenţionat sau accidental, apoi i-au ignorat pe supravieţuitori. Conservarea era singurul lucru care îi interesa, în legătură cu vechii stăpâni ai Pământului.
În momentul acela, lui Kylie nu-i păsa de toate astea. I se povestise despre acea zi, dar nu înţelesese niciodată ce însemnase ea, bucuria absolut senzorială a acesteia, incredibila sa frumuseţe şi subtilitate. Un val de încântare pură îi cutremură fiinţa, şi pentru o clipă simţi o fericire nemărginită.
Bătu la uşă.
– Da? Răspunse o femeie trecută de cincizeci de ani, cu ochii verzi plini de viaţă şi faţa brăzdată de multe riduri. Ca şi casa, era o poză însufleţită. (Bunica lui Kylie arătându-i pozele, decolorate şi boţite de atâtea atingeri.)
– Bună ziua, spuse Kylie.
– Te pot ajuta? spuse poza însufleţită.
– Nu. Adică, voiam să vă întreb ceva.
Expresia de aşteptare de pe faţa ei era atât de familiară.
– Voiam doar să ştiu, spuse Kylie, dacă aveţi o zi bună, cu adevărat bună?
Întoarse uşor capul, ţuguind nesigură buzele, gata că creadă că era o întrebare inofensivă, adresată de o persoană inofensivă.
– E un fel de sondaj, spuse Kylie. Pentru şcoală.
Un bărbat cam la şaizeci de ani, purtând ochelari şi un pulover larg, din lână, apăru în uşă.
– Despre ce e vorba? interveni el.
– Un sondaj despre fericire, spuse străbunica lui Kylie, râzând.

– Sondaj despre fericire, zici?
Puse cu nonşalanţă un braţ în jurul nevestei sale şi o trase prieteneşte lângă el.
– Da, spuse Kylie. Pentru şcoală.
– Păi, sunt în al nouălea cer, spuse străbunicul lui Kylie.
– Şi eu sunt în al nouălea cer, spuse străbunica lui Kylie. De fericire.
– Mulţumesc, spuse Kylie.
– Cu multă plăcere. Doamne, dar îmi pari cunoscută.
– Şi dumneavoastră. La revedere.
Întoarsă în maşină, Kylie îi strânse mâna lui Toby. Existase cândva în viaţa ei un băiat de la Periferie. Era impotent, dar îi plăcea să o atingă pe Kylie şi să stea cu ea, şi nu îl deranja să se uite la filmele ei, cele care îi întristau şi înfuriau pe Bătrâni, dar din care ea aduna obsedată imagini în mintea sa. Mâna băiatului era întotdeauna rece şi osoasă. Nu din vina lui. Cel mai bine s-au simţit într-o noapte petrecută într-una din ruine, lângă un şemineu aprins şi suficientă mobilă să ardă mai multe ore. Aveau o carte cu poezii şi îşi citeau pe rând unul altuia. Majoritatea poeziilor nu aveau niciun sens pentru Kylie, dar îi plăcea cum sunau cuvintele, modul cum erau combinate acestea. Afară, furtunile veşnice bubuiau şi trosneau, făcând să pâlpâie scântei violet în încăperea liniştită, unde ardea focul.
În maşina galbenă, mâna lui Toby era caldă. Prietenoasă şi apropiată.
– Deci, ce mai fac? spuse el.
– Sunt fericiţi.
– Minunat. Ce urmează?
– Dacă ai şti că asta e ultima zi din viaţa ta, îl întrebă Kylie, ce-ai face?
– Aş găsi o ciudată şi aş face dragoste cu ea.
Îl sărută.
– Altceva?
– Păi...
– Fără să pleci din oraş. Nu poţi să pleci din oraş.
– De ce nu?
– Pentru că ai rămâne prins în Câmpul de Conservare până la restartarea buclei. Pare că oamenii ies de acolo, dar de fapt nu e aşa.
O privi atent, încercând să prindă gluma, apoi rânji.
– Nu am vrea să ni se întâmple tocmai nouă aşa ceva.
– Nu.
– *Tu* ce ai face în ultima ta zi? întrebă el.
– Aş găsi un ciudat care se pricepe să repare diverse chestii şi l-aş pune să mă repare.
– Tu n-ai nevoie să fii reparată. Nu eşti spartă.
– Ba sunt.
– Serios?
– Hai să ne mai plimbăm puţin. După aceea, hai să luăm o masă copioasă, cea mai bună mâncare la care te poţi gândi.
– Se poate rezolva.
– După aceea, putem să ne întoarcem în apartamentul tău.
– Cum stăm cu numărătoarea inversă?
– S-o ia dracu'. Kylie apăsă butonul de cronometrare de la ceas. Iată, spuse ea. Nu mai e nici-o numărătoare.
– Îţi place pizza? întrebă Toby.

– Nu ştiu. Ce-i asta?

După ce au făcut dragoste a doua oară, Kylie adormi în patul lui Toby. Nu era obişnuită cu atâţia stimuli, cu atâta mâncare şi băutură, cu atâtea atingeri.

Se trezi brusc dintr-un vis care dispăru instantaneu din mintea ei. Se auzea zgomotul ploii, dar nu era ploaia teribilă, otrăvitoare, din lumea ei. Lumina venită din stradă prin fereastră arunca o umbră fluidă dincolo de piciorul patului. Îi amintea de fântâna luminoasă de pe malul apei. Camera era plăcută, liniştită şi sigură. Pe măsuţa de lângă pat era un ceas, dar nu se uită la el. Se putea sfârşi chiar acum.

Se ridică. Toby stătea la biroul său, sub un poster de film înrămat, aplecat peste ceva inundat de o lumină foarte puternică şi precisă. Purta jeanşi, fără cămaşă sau ciorapi.

– Bună, spuse ea.

Toby se întoarse brusc, apoi zâmbi.

– Hei, Kylie. Ai dormit bine?

– Mi-e sete.

Se ridică şi îi aduse din frigider o sticlă de apă pe jumătate goală. În timpul acesta, Kylie îşi zări localizatorul desfăcut în bucăţi pe birou.

– Nu ne mai trebuie ăla, spuse ea, arătând cu mâna.

– Eram doar curios. Pot să-l fac la loc, nicio problemă.

– Nu-mi pasă.

Se întinse pe perne şi închise ochii.

– Kylie?

– Mmm?

Ţinea ochii închişi.

– Cine eşti? Pe bune.

– Sunt ciudata ta.

– În afară de asta.

Deschise ochii.

– Nu strica totul. Te rog.

– Ce să nu stric?

– Asta. Noi doi. Momentul. E tot ce contează.

Ploaia ticăia în fereastră. Avea să plouă toată noaptea, o ploaie lungă, purificatoare. Apă pe care oricine o putea aduna într-o ceaşcă şi să o bea, dacă dorea - apă venită din cer.

Toby îşi scoase pantalonii şi se strecură sub cearşaf lângă ea: căldura corpului său acţiona ca un câmp magnetic care o atrăgea spre el. Îşi lipi obrazul de pieptul lui. Inima îi bătea regulat.

– Totul este perfect, spuse ea.

– Mda.

Nu părea prea sigur.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse el. Doar că... totul se petrece foarte repede. Nu crezi că ar trebui să ştim mai multe unul despre celălalt?

– De ce? Momentul de faţă este singurul care contează.

– Mda, dar mă refer la ce faci. Unde locuieşti? Chestii simple. Şi importante, de exemplu, crezi în Dumnezeu, sau pe cine ai vota preşedinte?

– Vreau să fac o plimbare lungă prin ploaie. Vreau să o simt curgându-mi pe faţă, fără să-mi fie rău sau teamă.
– Cum adică?
– Strici totul. Te rog, hai să facem fericită fiecare secundă. Să facem din ziua asta o zi pe care să vrem să o retrăim de o mie de ori.
– Nu vreau să retrăiesc *nicio* zi de o mie de ori.
– Hai să mergem.
– Ce-i graba asta?
Se ridică din pat şi începu să se îmbrace, cu spatele la el.
– Nu fi supărată, spuse el.
– Nu sunt.
– Ba eşti.
Se întoarse spre el, încheindu-şi cămaşa.
– Nu-mi spune tu cum sunt.
– Scuze.
– Practic, eşti un somnambul în cea mai importantă zi din viaţa ta.
– Nu sunt somnambul.
– Nici măcar nu vrei să te îndrăgosteşti de mine?
Toby râse nesigur.
– Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.
– Ba ştii. Kylie.
– Mă refer la numele de familie.
– Nu contează.
– Pentru mine, contează, spuse Toby. Tu contezi, pentru mine.
După ce-şi încheie cămaşa, se aşeză pe marginea patului să-şi pună pantofii.
– Ba nu, zise ea. Îţi pasă de mine doar dacă poţi afla totul despre trecutul meu şi viitorul nostru. Nu poţi trăi o singură zi bine şi fericit.
– Acum vorbeşti ca Hemingway.
– Nu ştiu ce înseamnă asta şi nu-mi pasă.
Îşi trase hanoracul pe ea.
– Unde te duci?
– Să mă plimb. *Ţi-am spus* că asta vreau.
– Mda, cred că am fost prea incult ca să pricep.
Kylie ieşi trântind uşa.
Se opri în lumina gălbuie a stâlpilor de iluminat, confuză, ridicându-şi faţa să fie unsă de ploaie. Oare o privea de la fereastra apartamentului, cu inima bubuind în piept? Aşteptă şi iar aşteptă. Aceasta era partea în care el trebuia să alerge spre ea, să o îmbrăţişeze şi să o sărute şi să îi spună că o iubeşte mult, mult de tot.
El nu veni.
Kylie se holbă la clădirea din cărămidă cu ferestre luminate şi întunecate, fără să ştie care din ele este a lui. El nu veni, şi asta strică totul.
Un autobuz hurui între ea şi clădire, era plin de chipuri palide, indiferente.
Kylie merse prin ploaie. Nu era otravă, dar era rece şi, după un timp, neplăcută. Îşi ridică gluga şi merse cu capul în pământ. Trotuarul umed era o paletă cu nuanţe luminescente. Atinse cu degetele explozibilul din buzunar. Putea găsi clădirea cu ferestrele acoperite. Chiar dacă Turiştii încercau să o oprească, tot putea să intre şi să distrugă Miezul Eternităţii. Asta voia mama ei, asta voiau Bătrânii. Dar dacă o prindeau? Dacă

rămânea în buclă un ciclu întreg, devenea parte permanentă a acesteia. Nu putea suporta asta, nu aşa de rănită ca acum. Nu ştia cât e ceasul. Nu ştia ce *oră* e. Trebuia să ajungă la navă şi să iasă.

Un claxon ţipă chiar lângă ea. Speriată, îşi ridică privirea. Un vehicul scund şi lat, un băiat aplecat pe fereastra din dreapta, zâmbitor.

– Hei, vrei să faci o plimbare?

– Nu.

– Atunci du-te dracu', târfă.

Chicoti, apoi vehiculul se îndepărtă rapid, despicând aerul în aşchii zimţate.

Grăbi pasul. Străzile erau tulburătoare. Se rătăcise. Panica îi crescu. De ce nu a putut să vină după ea, să îşi ceară scuze şi să o iubească? Dar nu se întâmpla ca în filme. Era şi bine, dar mai mult era rău. Poate că mama ei avusese dreptate. Dar Kylie nu credea în suflete, deci nu era mai bine să aibă o singură zi la nesfârşit, decât deloc? Nu era?

Du-te dracu', târfă.

Se întoarse şi alergă înapoi în direcţia din care venise. La început, nu crezu că va găsi clădirea, dar iat-o! Şi Toby ieşea din hol, încheindu-şi geaca. O văzu, şi ea alergă spre el. El nu vorbise serios, şi nici ea, iar asta era partea în care se împăcau, apoi tot restul buclei urma să fie bun - ca după o împăcare. Trebuia să amesteci binele cu răul. Răul făcea binele şi mai bun. Alergă spre el şi îl îmbrăţişă, haina udă din piele mirosea atât de puternic.

– Veneai după mine, zise ea.

El nu spuse nimic.

– Veneai, repetă ea.

– Mda.

Ceva îi strânse inima.

– Este cea mai bună zi, spuse ea.

– I-aş da un 7,5.

– Nu ştii nimic, zise ea. Ţi-ai găsit ciudata, ai avut o aventură şi ai salvat lumea.

– Dacă-i aşa, atunci îi dau 9. Haide. Îţi cumpăr o băutură caldă şi poţi să-mi povesteşti despre turiştii din a cincea dimensiune.

– Cât e ceasul? întrebă ea.

Toby se uită la ceas.

– Unsprezece fără cinci.

– Nu vreau o băutură caldă, spuse ea. Putem merge undeva să admirăm o privelişte frumoasă şi să stăm în Broscuţă?

– Desigur.

Oraşul rămase în urma lor. Apa golfului Elliot era neagră. Ploaia şoptea în jurul maşinii, şi radiatorul ticăia ca un ceas leneş. Era incomod să stea pe scaune diferite, dar se ghemuiră unul în celălalt, şi Kylie îşi lăsă capul pe pieptul lui. Toby dădu drumul la radio - nu era muzica lui zgomotoasă, ci un post de jazz, ca o completare adusă ploii. Au stat de vorbă, pe îndelete. Kylie îşi inventă o viaţă şi i-o povesti, împrumutând din poveştile pe care i le spuseseră mama şi bunica ei. El o numi ciudată, ca mod de a-şi manifesta afecţiunea, şi vorbi despre ce urmau să facă mâine. Ea acceptă darul viitor pe care i-l dădea, trăind totuşi în acest moment, acum, această dulce inhalare a prezentului, acest sfârşit fericit, fericit. După aceea,

luminile din Seattle deveniră şterse. Kylie închise ochii, puse mâna pe sfera de explozibil şi mintea ei adormi rapid într-un vârtej întunecat.

Kylie pătrunse înăuntru, şi schimbarea bruscă de lumină o orbi.